

Ние последвахме пътятъ си, и стигнахме до грамаднитѣ еврейски гробища които покриватъ височинитѣ надъ кеатханата. Отъ тамъ се спуснахме долу и слѣзохме до брѣгътъ на рѣката, да се превеземъ на-срѣща.

Тука съгледахме стражарь отъ особенна сорта, който ни изгледа съ съмнително око. Той бѣше единъ отъ пандуритѣ на монополската дружина, които вардѣха вредъ около Цариградъ, за да не става контрабанда съ тютюнъ.

Ние си купихме хлѣбъ и сирене въ дюкенчето до пристанището, и се превезохме на-срѣща; отъ тамъ къто си взехме пътъ на-лѣво, качихме се на хълмътъ. Тукъ срѣцнахме единъ арнаутинъ който носѣше съ кошове на-конь гроздѣ въ Цариградъ на проданъ; купихме си гроздѣ отъ него, и го изѣдохме съ сиренето и бѣлиятъ хлѣбъ сладко, сладко, както наможете си ни помисли!

Подиръ часъ-и-половина пътувание наближихме селото Топчилари, и тамъ, на крайтъ, разпитахме и намѣрихме лозѣто на арнаутинътъ. Като влѣзохме отъ улицата съгледяхме колиба и нѣколко бжчеви, кошови и тронози столченца подъ стрѣхата. Нѣмаше никой. Ние се огледахме на около и зѣрнахме, че нѣкой си бере гроздѣ татѣтъ въ лозѣто, Отидохме къмъ нея страна и видѣхме едно малко арнаутче, което ни се опу.ш.

— Море, малко момче, повика Гаврилъ гдѣ е Иванъ, море?

— Ехъ, той е въ Стамбулъ, съ гроздѣ.

— А кога ще се завърне море?

— Вечеръ, кога слънце хване да запада.

— Ехъ, да ти е миостивъ Господъ, рекохмѣ ние и се отетранихмѣ.

Подиръ-това тръгнахме за-по-около, да си минемъ деньтъ въ нѣкоя долчинка, та да дочакаме вечерьта.